

KIM DZSONGIL BEMUTATJA

Észak-Korea és a világ legvakmerőbb
emberrablásának hihetetlen és igaz története

Paul Fischer

A fordítás alapja: Paul Fischer: *A Kim Jong-Il Production: The Incredible True Story of North Korea and the Most Audacious Kidnapping in History*.
Published by arrangement with Viking, an imprint of Penguin Books Group.
All rights reserved.

© Paul Fischer, 2015

Fordította © Izing Róbert, 2016

Szerkesztette: Fiáth Marianna

Nyelvi szaklektor: Mártonfi Attila

Borító: Tabák Miklós

HVG Könyvek

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Koncz Gábor

ISBN 978-963-304-389-9

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni,
adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus,
fényképeszeti úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., Budapest, 2016

Felelős kiadó: Szauer Péter

www.hvgkonyvek.hu

Nyomdai előkészítés: Sörfőző Zsuzsa

Nyomás: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

Anyának, apának és Crosbynak

Tartalom

Stáblista	9
Bevezetés: 1982. augusztus	11

Első tekercs: **A sors szele**

1. Egy fénykép a Kék Ház kertjében	19
2. Szin Szangok rendező úr és Cshö Unhi asszony	24
3. Rák a bálnák között	35
4. Kettős szivárvány a Pektu-hegy fölött	47
5. Kim Dzsongil első szerelmei	54
6. Apák és fiúk	71
7. A phenjani filmes kulisszák mögött	76
8. Egy három másodperces csók	93
9. A Repulse-öböl	105

Második tekercs: **A Kedves Vezető két vendége**

10. A remetekirályság	115
11. Megvádolva	131
12. Musicalek, filmek és ideológiai tanulmányok	136

13. Elrabolva	149
14. A többiek	161
15. Szökés a Gesztenye-völgyből	180
16. Itt halt meg Szin Szangok	190
17. A kínzópóz	204
18. A 39-es divízió	211
19. Az éhségstrájk	224
20. Szin Szangok hamarosan itt lesz	233

Szünet: **A nép színésznője, U Inhi**

Harmadik tekercs: **Producer: Kim Dzsongil**

21. Együtt	257
22. A magnó	262
23. Fények, kamera...	277
24. Távol Északtól	290
25. Mint egy európai film	299
26. A sajtótájékoztató	307
27. Az ágy ugyanaz, az álmok újak	315
28. Forgatási napló	320
29. A gumiszörny	337
30. Bécs	348
31. Kimtől Kimig	358
32. Csillagok és sávok	369
33. Utószó	381
34. Zárszó	392
Köszönetnyilvánítás	400
Felhasznált irodalom	403
A forrásokról, a módszerről és a nevekről	411
Név- és tárgymutató	413

Stáblista

KIM DZSONGIL

a Nagy Vezető fia, a propaganda-filmstúdiók feje

SZIN SZANGOK

dél-koreai filmmogul

CSHÖ UNHI

dél-koreai filmszínésző

KIM IR SZEN

Észak-Korea Nagy Vezetője, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság megalapítója

BEVEZETÉS

1982. augusztus

Az utolsó dolog, amelyre Szin Szangok emlékezett, az volt, hogy a cellájában ül, még a szívverését sem érzi, túl gyenge megmozdulni, sőt még állni is. Már közel két éve tartották fogva egy észak-koreai fegyintézetben, egy olyan szűk magánzárkában, amelyben még lefeküdni is alig maradt helye. Az ablakot csak egy apró, vasrudakkal elzárt nyílás jelentette magasan a feje fölött, a mennyezet közelében. A padló repedéseiből bogarak másztak elő. A harmincperces ebéd-időt, a tízperces vacsorát és egy harmincperces, börtönudvari sétát leszámítva az egész napot ugyanabban a testhelyzetben kellett eltöltenie: lehajtott fejjel, dermedten, teljes mozdulatlanságban – más-különben súlyos büntetés várt volna rá.

Már ötödik napja éhségstrájkolt, amikor elvesztette az eszméletét. Miután a fegyintézet gyengélkedőjén magához tért, alig tudott lélegezni. Az augusztusi levegő forró és párás volt. A gondolatait gyilkos fejfájás homályosította el. Kiszáradt szájában fémest ízt érzett, a gyomra görcsbe rándult. A legapróbb mozdulat is fájdalmat okozott. „Szerintem ez a fickó meg fogja csinálni – mondta egy hang. – Megmozdította a lábujját.”

Szin Szangok kinyitotta a szemét. Egy nyomozó állt az ágyánál, mellette magas rangú katonatiszt, mögöttük egy börtönőr figyelte őket. A két férfi néhány szót váltott egymással, de Szin Szangok-

ra ügyet sem vetettek. Kis idő múlva mindhárman elmentek. Szin Szangok ekkor ébredt rá, hogy még egy rab tartózkodik a cellában. Az elítélt odahúzott egy széket Szin Szangok ágyához, és egy tálcán ételt tett elé. Szin Szangok ismerte a férfit. Egy vamzer volt, aki egyszerű feladatokat kapott a börtönben: takarított, felmosott, ételt hordott és üzeneteket továbbított – cserébe több időt tölthetett a celláján kívül. Az ilyenek gyakran besúgók is voltak, így szerezték és tartották meg a pozíciójukat.

– Egyél! – mondta a vamzer.

Szin Szangok a tálcára pillantott: rizsleves, egy tál ragu és egy tojás. Börtönkörülmények között ez maga volt a luxus, Szin Szangok ennek ellenére elutasította. A férfi egy kanál levest emelt Szin Szangok felé, de ő makacsul összeszorította a száját.

– Egyél! – mondta. – Jót fog tenni. Enned kell!

A férfi hajthatatlan volt, Szin Szangok végül feladta. Hirtelen úgy érezte, hánynia kell az ételtől, de az első kanál után rátört az éhség. Az ebéd java részét pillanatok alatt befalta, de hálája jeléül hagyott egy keveset a vamzernek.

– Mi történt? – kérdezte Szin Szangok.

– Tegnap nem jelentkeztél névsorellenőrzésnél – válaszolta.
– Megnéztem, mi van, és ajultan hevertél a padlón. Látnod kellett volna az arcukat! Rettegtek, hogy meghaltál. Orvost hívtak, aki ellenőrizte a pulzusodat, és ide hozatott. Nagyon megkönnyebbülnek majd, ha kiderül, hogy jobban vagy.

A férfi alaposan végigmérte.

– Most már tudom, hogy te tényleg fontos személy vagy. Itt senkit sem érdekel, ha egy fogvatartott meghal. Egyszer én is éhségsztrájkoltam. Azt mondták, a férfiak tíz, a nők tizenöt nap után szoktak meghalni az éhségtől. Nem bírtam sokáig, könyörögtem, hogy adjanak enni. Hallottam olyat, hogy egy fontos elítélt éhségsztrájkolni kezdett, de lefogták, és egy csövön keresztül erőltették le az ételt a torkán. De veled ezt nem merték megtenni. Azt mondták, nem akarták megsérteni veled a büszkeségedet. Ennyire fontos vagy nekik.

– Ki volt az a tiszt? – kérdezte Szin Szangok.

– Az idegen férfi? Ő a népbiztonsági miniszter – magyarázta a vamzer. – Ő az összes rendvédelmi szerv feje az országban. Ez az első alkalom, hogy olyat látok, hogy a népbiztonsági miniszter személyesen fárad ide a börtönbe egy éhségstrájkoló miatt. Zengett a hangjától az egész fegyház.

– Csak viccelsz, ugye?

A férfi megrázta a fejét.

– Nagyon nagy becsben tartanak, ha ennyire foglalkoztatja őket a sorsod. Befolyásos ismerőseid vannak, mi? Kit ismersz?

Szin Szangok behunyta a szemét. A börtönre gondolt. Az elitéltekre, akik a falakon kopogva beszélgettek egymással, azokra, akiket találomra kirángattak az udvarra, hogy önkényesen és látszólag mindenféle előzmény nélkül kivégezzenek, és a kegyetlenül erőszakos börtönőrökre. Majdnem két éve élt ebben a brutális, értelmetlen rabságban, és nem ismert egyetlen teremtett lelket sem az országban. Szin Szangok 50 éves, elvált férfi volt, négy gyerek édesapja. Ő volt szülőhazája, Dél-Korea leghíresebb filmrendezője, hatalmas kasszasikerek fűződtek a nevéhez, minden lehetséges díjat megnyert, és még az ország elnöke is a bizalmas ismerősei közé tartozott. Négy évvel korábban a volt felesége, egyben Dél-Korea leghíresebb színésznője, Cshö Unhi eltűnt Hongkongban, és amikor oda utazott, hogy a nyomába eredjen, csapdába csalták és elrabolták. Eleinte kevésbé szigorú házi őrizetben tartották, később áthelyezték a 6-os számú börtönbe, amely kétórányi autóútra feküdt Észak-Korea fővárosától, Phenjantól. Nem, Szin Szangok nem ismert senkit, és még mindig fogalma sem volt róla, miért rabolták el. Egy dolgot azonban biztosan tudott: azt, hogy ki rendelte el az elrablását.

Phenjanban, kilométerekre a 6-os számú börtön bűzlő folyosóitól és celláitól, Kim Dzsongil felhajtotta a Hennessyjét, letette a poharát, és figyelte, amint a pincér csendben újratölti.

A körülötte zajló hangos parti egyike volt a szokásos heti banketteknek, amelyeket Kim a Munkáspárt Központi Bizottságának legfontosabb vezetői számára rendezett. A hatalmas, csillogó előcsarnokot rikító művirágok tömege és villogó, színes neonfények díszítették. A táncparkett körül sorakozó asztalokról a káderek és a központi bizottság funkcionáriusai a legfinomabb ételek, nyugati (rák, steak, sütemények) és koreai (hideg tészta, kimcsi, *boszintang* vagy kutya-leves, cápauszonyleves, *dzsokbal* vagy szójaszószos, fűszeres sertéscomb, és Oroszországból hozott medvetalp) ínycségek közül válogathattak. Konyakot, pezsgőt, *sodzsut* (rizslikőrt) és más észak-koreai specialitásokat ittak, például ginszengbort, amelynek palackjában ott tekeregtek a növény gyökerei, vagy kígyólikőrt, olyan búzapálinkát, amelybe áspiskígyó mérget keverték. A teremben gyönyörű, 15 és 22 év közötti lányok járkáltak fel s alá, táncoltak, nevetgéltek és a férfikkal flörtöltek. Mélyen kivágott ruhát viseltek, sokuk masszírozni is tudott, és az este folyamán szexuális szolgáltatásokat is nyújtottak a vendégeknek. A Kippumdzso, azaz az Örömbbrigád néven ismert különítmény tagjait gondosan válogatták össze az ország iskoláiból, hat hónapon át képezték őket, illemórákon vettek részt, szexuális és masszázstechnikákat sajátítottak el. A szolgálati idejük alatt tilos volt érintkezésbe lépniük a családtagjaikkal, akiket busásan megjutalmaztak, amiért a lányaik ilyen kivételes pozícióba kerültek. Azt beszéltek, hogy a Kippumdzso minden tagját maga Kim Dzsongil választotta ki.

A zenészek észak-koreai és orosz népdalokat, valamint kortárs dél-koreai popslágereket játszottak. Szinte kivétel nélkül minden felnőtt koreai férfi dohányzott, a levegő megtelt cigarettafüsttel. A vacsora után a férfiak szerencsejátékokat, madzsongot vagy blackjacket játszottak – és foxtrottra, diszkó vagy blues zenére táncoltak a jelen lévő lányokkal.

Kim Dzsongil az asztalfőn foglalt helyet. Telt, ovális arca volt, fekete szeme, apró, húsos szája, az arca közepén pedig kicsi, de széles orr ült. Kocka formájú szemüveget viselt, kisebbet, mint amilyenben később elhíresült, és kedvenc szürke vagy kék Mao-zubbonyát hord-

ta, de még nem azt a khaki színűt, amelyhez később, életének utolsó évtizedeiben hű maradt. 157 cm magas volt, olyan cipőt hordott, amelynek 12 cm-es talpa volt, és magasra tupírozott frizurát viselt, hogy ellensúlyozza apró termetét (a biztonság kedvéért az Örömbrigád lányai nem lehettek magasabbak 172 cm-nél.) A háborús hős és a Koreai Demokratikus Népköztársaság megalapítója és Legfelsőbb Vezetője, a Nagy Tábornok, Kim Ir Szen fia volt. Hivatalosan Kim Dzsongil a Propaganda és Agitációs Minisztérium, az ottani Film és Művészeti Divízió vezetője volt, és bár hivatalosan az apja volt az ország vezetője, 1982-re tulajdonképpen átvette tőle Észak-Korea irányítását. Az iskolásoknak országszerte azt tanították, hogy kedves, érzékeny és gondoskodó, és arra nevelték őket, hogy Kedves Vezetőnek szólítsák. Negyvenegy éves volt, és Észak-Korea népe még sosem hallotta őt nyilvánosan beszélni.

Rendszerint Kim Dzsongil volt ezeknek az összejöveteleknek a motorja, szónokolt és disznó vicceket mesélt, dirigálta a zenekart, és élvezte, hogy talpnyaló lakájok serege veszi körül, akik minden szavát lesik. De aznap este Kim Dzsongil gondolatai máshol jártak. Mozi-filmeken gondolkodott.

A fogadás után, a kora reggeli órákban egy csapat követte az álmatlanságban szenvedő Kimet az egyik vetítőbe, hogy megnézzék az állami stúdió által készített új filmek valamelyikét. Az elmúlt évtizedben egyre gyakrabban érezte úgy, hogy a filmgyártó részleg ismétli önmagát, és lélektelen alkotásokkal rukkol elő. Ezek a filmek nem voltak alkalmasak arra, hogy megragadják a nép figyelmét, a hön áhított nemzetközi sikerről nem is beszélve. Egyszerűen nem voltak elég jók, legalábbis egyelőre. Négy éve dédelgetett terve, amellyel a helyzeten kívánt javítani, még mindig megvalósításra várt. A vendégeivel, Szin Szangokkal és Cshö Unhivel szívélyes volt, de nem tűntek túl együttműködőnek.

Eddig a pontig. Kevesebb mint fél év elteltével Szin Szangok megadta magát. Együtt pedig képesek lesznek fordítani Észak-Korea történelmének kerekén.

ELSŐ TEKERC

A SORS SZELE

„Életünk menetét oly apró dolgok is befolyásolhatják. Oly sokan rohannak, mindenkit elfoglalnak a saját gondjai. Oly sok arcot látni, hogy az ember könnyen elveszve érzi magát. Most már tudom: semmi sem történik véletlenül. Minden pillanat megmérettetik, minden lépés megszámloltatik.”

Lisa (Joan Fountain), *Levél egy ismeretlen asszonytól*,
a forgatókönyvet írta: Max Ophüls és Howard E. Koch,
rendezte: Max Ophüls

Egy fénykép a Kék Ház kertjében

1962. május 16-án Szin Szangok állt a dél-koreai elnöki rezidencián tartott fogadás középpontjában. Ő volt az est – és akkoriban egész Dél-Korea – sztárja.

A fogadás a VII. Ázsiai–csendes-óceáni Filmfesztivál záróünnepségének része volt, ezen az évente megrendezett fesztiválon az ázsiai kontinens legjobb filmjeit díjazzák. Szin Szangok volt az est díszvendége, és mindenki izgatottan suttogott róla. Harmincöt éves volt, magas, fehér szmokingot, keményre vasalt fehér inget és fekete nadrágot viselt. Öt évvel korábban még senki sem ismerte a nevét. Most azonban ő volt az ország legizgalmasabb filmrendezője, az elmúlt két évben az ő nevéhez fűződtek a legnagyobb kasszasikerek. A kritikusok imádták. A felesége az ország legszebb és legismertebb színésznője volt. Aznap este új filmje, *A házivendég és az anyám* nyerte el a fesztivál legjobb filmjének járó díjat. Ez volt az első dél-koreai film, amely nemzetközi versenyen fődíjat tudott nyerni.

Szin Szangok nyugtalanul téblábolt a Kék Ház kiégett gyepén. A Joszon-dinasztia királyai valaha az egész Koreai-félszigetet uralták, és egykoron ez a kert is az ő tulajdonuk részét képezte. Most elnöki rezidencia – a kék cserepes, lejtős tetejű, hagyományos házakból álló épületkomplexum részének számított. A legendás cserepeket egyenként szárították ki a napon a régi módszereknek megfelelően,

és úgy tartották róluk, hogy akár több száz évig sem mennek tönkre. A birtok külső része funkcionálisabb volt, magas falak vették körül, az ellenőrző kapuknál rendőrök és fegyveres biztonsági személyzet őrködött. Nagyon keveseknek adatott meg, hogy bejuthassanak ide. Már az is megtiszteltetés volt, ha valaki egyáltalán a gyepre léphetett.

Pár méterre Szin Szangoktól egy fotós ügyködött a gépével, a beállításokat igazgatta, miközben a méltóságok egymás mellé álltak a közös képhez. Heten szerepeltek a fotón, de a hangsúly a közepen álló három emberen volt: Szin Szangokon, Cshö Unhin, aki kilenc éve volt a felesége és a közöttük álló Pak Csong Hi tábornokon, Dél-Korea új elnökén.

Pak Csong Hi elnök 44 éves volt, alacsony termetű férfi, ravasz tekintettel és nagy lapátfülekkel. Egy katonai puccsal szerezte meg a hatalmat pontosan egy évvel korábban, 1961. május 16-án. Azt megelőzően a jelenlévők aligha találkoztak a nevével: másodrendű tábornok volt, dicséretes katonai múlttal, mindenféle politikai tapasztalat nélkül. De hatalmas ambícióval viseltetett szeretett hazája iránt, amely a szétszakadás óta eltelt tizenöt évben egyre mélyebbre süllyedt a szegénységben, a korrupcióban és a káoszban. Az elnök vidéken, az ország legdélibb sarkában nőtt fel hazaszerető, egyszerű emberek között, akik egy olyan kormányt akartak, amelyik ugyanolyan fegyelmezetten és keményen dolgozik, mint ők maguk. Amint hatalomra került, az első dolga volt, hogy korrupciós tisztviselők és üzletemberek tucatjait tartóztatta le, majd végigvonultatta őket Szöul utcáin. A nyakukban méretes tábla lógott, amelyen a következő felirat állt: „Korrupciós disznók!” Ezzel egy csapásra megnyerte magának a koreai tömegeket, majd azzal folytatta, hogy 1962-re új alkotmányt, 1963-ra pedig elnökválasztást ígért. Rengeteg hasonló eseményen jelent meg, egyre csak növelte a népszerűségét, kereste a kapcsolatot a fontos iparágakkal, például a filmgyártással, amelynek jelentős szerepet szánt Dél-Korea nemzetközi imázsának megváltoztatásában. A legtöbb ember szemében Dél-Korea egy lehangoló, segélyekre szoruló, harmadik világbeli ország volt, amely keveset tu-

dott nyújtani a világnak, de az aznap begyűjtött elismerés sokkal fényesebb lehetőségeket villantott fel. Ennek jegyében a Szöul Városi Központ épületében az elnök személyesen adta át a legjobb film díját Szin Szangoknak és Cshö Unhinek.

A közönség viharos tapsban tört ki, amint Szin Szangok és Cshö Unhi együtt mentek fel a színpadra. Szin Szangok volt a győztes film rendezője és producere, de ahogy filmjei döntő többségében, ebben is Cshö Unhi volt a főszereplő. Szin Szangok leginkább a nőkről szóló filmjei révén volt ismert, amelyek főként nőknek szóltak, Szöul és a vidék „gumitalpas” tömegeinek, ők alkották ugyanis a koreai moziba járó közönség javát. A közvélemény szemében férj és feleség elválaszthatatlanok voltak egymástól, ragyogó párost alkottak, a Szin Filmnek, Dél-Korea egyetlen filmstúdiójának lángoló fátylát ábrázoló logóját mindenki ismerte.

A színpadra Cshö Unhi lépett fel a férje előtt, finom utalásként arra, mennyire modern házasságban élnek. Ahogy közeledett Pak Csong Hi elnök felé, megállt, mélyen meghajolt, de annyira, hogy az egyik térdé talajt ért, közben cinkos mosoly ült ki az arcára. Az elnökből és a first ladyből a szolgálalkúséget kifigurázó pajkos gesztus láttán kirobbant a nevetés. Mögötte Szin Szangok habozva hajtott fejet, a mozdulata szinte észrevétlen volt. Szerette, ha elismerik a munkáját, és szeretett fontos emberek társaságában mutatkozni. De meghajolni előttük, az már kényelmetlen lett volna neki. Talán azért érzett így, mert mélyen belül nem bízott a politikusokban. Hiszen egy olyan Koreában nőtt fel, amelyet bekebelezett a japán birodalom, amelyet feladtak a politikusai, és amelyet tizenhárom évszázadnyi szuverenitás után gyarmatosítottak. Amikor 17 éves lett, elhagyta Koreát, hogy Japánban tanulhasson, aztán arra tért haza, hogy nem mehet vissza a szülőfalujába, mivel az hirtelen már egy másik ország, Észak-Korea része lett – méghozzá néhány politikus manőverezései révén. Baloldaliak, jobboldaliak, Szin Szangoknak mindegy volt, a politika szükséges rossznak számított, amit meg kellett próbálni kihasználni.

Talán csak ennyiről volt szó. De az is lehet, hogy egyszerűen utálta, ha nem ő áll a figyelem középpontjában.

A Kék Ház kertjében állva Szin Szangok kihúzta magát, és a tőle pár méterre álló, vendégekkel beszélgető Cshö Unhire pillantott. Hosszú, fekete ruhájában lenyűgöző látványt nyújtott, a nyakában lógó fűrtnyi ékszer a dekoltázsára irányította a figyelmet, mintha a válla és a nyaka látványa nem lett volna elegendő. (Vele ellentétben a first lady egy tradicionális *hanbok* ruhát viselt – hosszú és bugygyos redőssel a csípő alatt –, amely elrejteti a csípő vonalát és a lábat, a gallérja pedig eltakarja a nyakat.) Cshö Unhi dús, sötét hajtincseit hátrafésülték, hogy hangsúlyozzák karakteres arcát. Csillogó fülbevalók lógtak mindkét fülében, a híres sötét szemeket és a telt ajkat szép smink emelte ki.

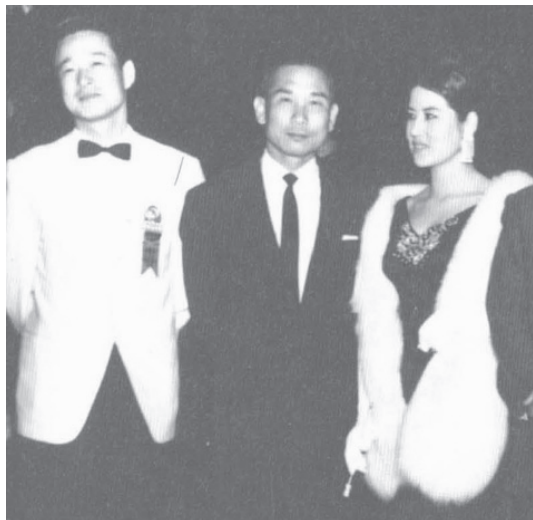
Cshö Unhi sokkal régebb óta számított híresnek, mint Szin Szangok vagy Pak Csong Hi elnök. Valójában már akkor kezdett nevet szerezni magának a színház világában, amikor a két Korea még egy országnak számított, és javában zajlott a csendes-óceáni háború. Azóta rendszeresen szerepelt a filmmagazinok és a pletykalapok hasábjain. A traumákkal teli koreai háború éveiben, 1950 és 1953 között a front mindkét oldalán fellépett színpadon, és azt is pletykálták, hogy egy prostituáltak számára létesített katonai táborban is élt, ahol, miután énekelt és táncolt a színpadon, katonák ágyában töltötte az éjszakákat. Más pletykák szerint a háború java részében egy amerikai tábornok ágyasa volt. A tűzszünet idején újabb botrány tört ki körülötte, amikor egy fiatal, vonzó és feltörekvő filmes, Szin Szangok kedvéért elhagyta az első férjét, egy idősebb, nagy tiszteletnek örvendő operatőrt, aki tuberkulózisban szenvedett, és a háborút követően rokkant lett. Cshö Unhivel a filmjei főszerepében Szin Szangok karrierje robbant. Az elegáns, szofisztikált alkotások pedig botrányhősből drámai gyorsasággal nemzeti kincssé emelték Cshö Unhit.

A fotós jelzett, hogy álljanak közelebb egymáshoz, és senki se mozduljon. Egy pillanat múlva villant a vaku, és halhatatlanná tette

a három embert, akik a maguk módján mindannyian hozzájárultak, hogy a dél-koreai filmművészet az ismeretlenségből nemzetközileg elismert tényezővé váljon. A fotón Szin Szangok a háta mögött összekulcsolja a kezét, kihúzza magát, az arcán büszke, fesztelen mosoly ül. Az elnök mellette áll, a testtartása egy igazi katonáé, fekete öltönye beleolvad a sötétségbe, a vaku ugyanis nem volt olyan erős, hogy kivilágosítsa a körülötte lévő sötétséget, így az arca olyan, mint egy titokzatos, enyhén fenyegető maszk.

Ami Cshö Unhit illeti, elbűvölő, kissé jobb oldalra fordul, és mintha a tekintetét le sem tudná venni a férjéről.

Húsz évvel korábban